

(Bartsch, Grundbuchgesetze« vyd. z r. 1905, str. 530). Při tom může býti ponechána stranou otázka, zda hledíc na to, že knihovní poznámka nemůže nikdy věcná práva založiti, měniti nebo rušiti, je navrhovaná knihovní poznámka o permutaci vůbec dovolena (Bartsch l. c., str. 529).

Není správný názor dovolacího stěžovatele, že v souzeném případě nejde o změnu knihovního závazku, neboť již název »permutace« znamená změnu a při permutaci nadace musí jíti o změnu podstatnou (srov. Herrnritt: Das österreichische Stiftungsrecht 1896, str. 191). Ministerstvo národní obrany samo v permutačním dodatku uvádí, že p o z m ě ň u j e nadační listinu, a stačí jen srovnati tento permutační dodatek se zaknihovaným závazkem, aby se vidělo, že jde o změnu, a to i břemene. Tak zejména, nehledě k jiným změnám, mluví zaknihované břemeno výslovně o nadanci svobodném, který musí v H. bydliti a dáti se použití k přiměřeným malým vrchnostenským pracím, kdežto permutační dodatek dopouští i nadance ženatého a vynechává podmínku, že by musel v H. bydliti a dáti se upotřebiti k pracím pro držitele velko- statku.

Rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 5. srpna 1875, č. 8365 Gl. U. č. 5827, na něž dovolací stěžovatel poukazuje, se týká knihovní poznámky smluvené modalities placení hypotekárního dluhu poté, když osobní dlužník přestal býti vlastníkem zavazené nemovitosti, a nehodí se na případ, o nějž tu jde.

Čís. 16736.

Jest důležitým důvodem složení dluhu u soudu podle § 1425 obč. zák., odepřel-li věřitel vydati dlužníkovi kvitanci (§ 1426 obč. zák.) a vrátiti dluhopis o závazku (§ 1428 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 24. února 1938, R I 24/38.)

Navrhovatel jako universální dědic po Dr. Josefu Ch-ovi složil ve smyslu § 1425 obč. zák. částku 50.516 Kč 80 h pro Elišku J. z toho důvodu, že se Eliška J. vzpěčuje vrátiti mu dluhopisy a vydati řádnou kvitanci. P r v ý s o u d vzal složení k soudu na vědomí, r e k u r s n í s o u d zamítl návrh, v podstatě proto, že tu nejsou podmínky pro složení § 1425 obč. zák., neboť prohlášení věřitele předem, že nevydá kvitanci a dluhopis, není takovým důvodem, když jest k tomu povinen až po zaplacení dluhu a může býti k tomu donucen žalobou.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu není správný. Předpokladem soudního uložení podle § 1425 obč. zák. jest, že věřitel buď nechce, nebo nemůže spolupůsobiti při splnění, a tomu jest tak tehdy, je-li věřitel neznámý,

nebo je-li nejistota v osobě věřitelově, je-li věřitel v prodlení, anebo při jiných důležitých důvodech. Jednání dlužníkovo a spolupůsobení věřitelovo má za účel, aby byla obligace zrušena a aby vzájemná práva a závazky zanikly (§ 1412 obč. zák.). Závazku dlužníkovu poskytnouti věřiteli dlužné plnění odpovídá jeho nárok, aby mu věřitel vydal kvitanci (§ 1426 obč. zák.) a vrátil dluhopis o závazku (§ 1428 obč. zák.). Odepře-li věřitel už předem splnění tyto své povinnosti a tím vyvinouti součinnost náležící k zrušení obligačního závazku, nastal tu pro dlužníka vážný důvod k složení dlužného plnění ve smyslu § 1425 obč. zák. Soud má jen zkoumati, zdali taková podmínka jest tvrzena, zdali tedy složení k soudu bylo učiněno způsobem formálně bezvadným, nikoli pak věcnou jeho důvodnost.

Čís. 16737.

Smluvní pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti advokátů.

Ustanovují-li všeobecné pojistné podmínky, že pojistníkova účast činí určitou kvotu (25%) z každé poskytnuté náhrady škody a ze všech placených útrat, vztahuje se tato účast na všechny útraty, a to jak na útraty, k jejichž zaplacení byl pojistník uznán povinným, tak na útraty právního zastoupení pojistníkova.

(Rozh. ze dne 24. února 1938, Rv I 157/37.)

Žalobce byl podle pojistky z 15. května 1931 u žalované pojišťovny pojištěn do výše 40.000 Kč proti následkům povinného ručení, které ho postihovalo jako advokáta. Roku 1933 byl nynější žalobce žalován bývalou svou klientkou Annou G. na zaplacení 500.000 Kč, rozšířených na 7.600.000 Kč. Žalobce dne 28. června 1933 a 25. srpna 1933 podal žalovanou podle § 11 všeob. pojist. podmínek zprávu o žalobě Ck I 192/33, podané na něho Annou G. u krajského soudu v Č. L., a zároveň se jí dotázal, zda jej zmocňuje, aby se sám ve sporu zastupoval, či zda si přeje, aby zastoupení žalobcovo převzal jiný z místních advokátů. Žalovaná dne 26. srpna 1933 žalobci oznámila, že dala oba žalobcovy dopisy právnímu oddělení a žádala o posečkání s podáním odpovědi na žalobu, aby mohla k věci zaujmouti stanovisko, a dne 30. srpna 1933 uvědomila žalobce o tom, že po prohlédnutí žaloby a žalobní odpovědi, sdílí žalobcův názor, že jde o svévolný, zcela bezdůvodný nárok, že souhlasí se stylisací žalobní odpovědi i s tím, aby se žalobce sám ve sporu zastupoval, a žádala jej, aby ji o průběhu věci zpravoval. Žalobce se pak sám jako advokát ve sporu zastupoval (§ 28 c. ř. s.), podával žalované pojišťovně o sporu a stavu věci zprávy, jež žalovaná brala na vědomí. Dne 9. července 1935 složil žalobce vlastní zastupování, žádal přidělení právního zástupce a vyúčtoval své útraty částkou 18.833 Kč 45 h, kterou uznala žalovaná za přiměřenou, avšak přesto